

יצחק לאור

פלגיאט

לאדם, לדפנה

אחרי הלדה כתבת
 לי: "שעות השנה דוקא
 טובות מקדם, כמו גם שאר
 החיים, זו באמת שלווה
 גדולה ואשר גדול בכל
 רגע, ואני בינתיים רק
 מתקשה להאמין שהוא
 כאן ושהוא נשאר", (ואני
 העתקתי והדבקתי
 שישאר הרגע
 הגדול הזה מול
 עיני, הרי לעולם
 לא הייתי יכול
 לכתב את זה
 בעצמי)

גשם

גשם יורד על עצי
 האלון הגדולים מחוץ
 לחלונני, עומדים רטובים
 בסבלנות שהייתי רוצה
 לשארית חיי. בחדר

בְּרֵאשִׁית הַמָּסָה, בְּמִקְרָהּ, וּבְדִידוּתִי
הַגְּמוּרָה, וּמִי שֶׁאֲנִי כּוֹתֵב לָהּ
אֶת הַשִּׁיר הָעֶצְבָּנִי הַזֶּה, בֵּין
הַגֶּשֶׁם בַּחוּץ וְהַמוֹסִיקָה בַּפְּנִים.
יֹתֵר מִזֶּה אֵין לִי פְּנִים, הַגֶּשֶׁם
הַמוֹסִיקָה, הָאִשָּׁה הָרַחֲוִיקָה

גחלת

בְּסוּף הַיּוֹם, לְפָנַי
הַתְּכַלֵּת שֶׁל עֲלוֹת
עוֹד יוֹם, כְּמוֹ עֲשׂוֹן
בְּשִׁרְשֻׁרֶת, גַּחְלֵת מְצִיטָה
גַּחְלֵת, אֲנִי זוֹכֵר אוֹתָךְ גְּדוּלָה
מִמְּלוֹתֶיךָ, גְּדוּלָה מְשִׁתִּיקֶתָךְ
הַנוֹגֶסֶת בִּי בְּסוּף הַיּוֹם, לְפָנַי
עֲלוֹת עוֹד יוֹם, בְּשִׁיר וְדָם
נִשְׁוֹאֵי הַיָּמִים שֶׁלֹּא יִהְיוּ
עֲבוּרֵי הָרַחֵם שֶׁלֹּא יִהְיוּ
נִשְׁיָקוֹת הַמְּלַח שֶׁלֹּא יִהְיוּ
בְּסוּף הַיּוֹם, לְפָנַי עֲלוֹת עוֹד
יוֹם גַּחְלֵת, קוֹ שֶׁל תְּכַלֵּת
עוֹד גַּחְלֵת, עוֹד גַּחְלֵת

הכל

כְּכֹר שְׁעוֹת שֶׁהָעֶרֶב נָגַר
מֵאוֹר לְאוֹר וְאֵינוֹ כְּבֵה
הַדְּגִנִּיּוֹת מִפְּעֻעוֹת כַּחַל
וְהַכַּחַל הַזֶּה יְצִיף וַיִּגְאֶה
וַיִּטְבַּע הָעוֹלָם עַל קַרְקָעִית
הַחֲשֻׁכָה, רַק אֵז הַזְּמַן יִשְׁעָה
וְהֵלֵב מִצְנֹן אֶת הַגּוֹף, שֶׁתֵּף

נאמן לתאו, לוחש: אסף הכל
הכל, וצא מחר, מקדם בבקר, קח
ספל של תכלת מן השמים, קח
ענף אשוח מן היער, קח אשכול
אכמניות זעירות, יותר מזה בלאו
הכי לא יהיה לך, והגוף הלוהט
עונה מתוך טמטום: לא, או
הכל או לא כלום.

3 ביולי 2011

אפילוג

לדפנה כרמלי

כשהחלטתי שדי, וספרתי לך
שזהו, עיפתי, שאלת אם כתב
העת לא יחסר לי, אחרי עשרים
ושמונה רבעונים, שבע שנים
חמשת אלפי עמודים, ואני, בן
בלי צניעות מיתרת, משיב לך
בצטוט שקספירי, כמו מלמד זקן:
young boys and girls
are level now with men.